

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce: **ZEMSPOL s. r. o.**, IČO 48266451
sídlem Brtnická 595, Velký Šenov

proti **Ministerstvo zemědělství**
žalovanému: sídlem Těšnov 17/65, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2013, č. j. 75859/2013-MZE-14132

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského a intervenčního fondu ze dne 30. 5. 2013, č. j. SZIF/2013/0203588. Tímto rozhodnutím byla žalobci podle nařízení vlády č. 79/2007 Sb., o podmínkách provádění agroenvironmentálních opatření (dále též jen „nařízení vlády“), poskytnuta pro rok 2012 dotace v rámci agroenvironmentálních opatření, podopatření postupy šetrné k životnímu prostředí titulu ekologické zemědělství a podopatření ošetřování travních porostů v celkové výši 5 703 632,13 Kč. Tímto rozhodnutím byla mimo jiné snížena o 25 % dotace na podopatření ošetřování travních porostů titulu louky za porušení podmínky § 9 odst. 7 písm. c) nařízení vlády, tj. za provedení přepasení louky hospodářskými zvířaty dříve než 15. srpna kalendářního roku.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal žalovaný na to, že dne 28. 6. 2012 byla zjištěna pastva ovcí a koz na půdním bloku v užívání žalobce. Žalovaný uznal, že žalobce doložil, že pastvu provedla třetí osoba, avšak za dodržení podmínek nařízení vlády pro poskytnutí dotace je zodpovědný uživatel půdního bloku; nezjišťuje se cizí zavinění.
3. Dále se žalovaný zabýval přepočítacím kursem CZK/EUR. Uvedl, že pevný směnný kurs roku 2005 ve výši 29,784 CZK/EUR byl v rámci Programu rozvoje venkova (PRV) použit pouze a jen z důvodu ilustrace výše vypočtené podpory v CZK. Tento fakt vyplývá i z použité jazykové formulace v PRV „K přepočtu byl použit průměrný kurs roku 2005 29,784 CZK/EUR“. Jak vyplývá dále z obsahu PRV (viz např. str. 185 textu PRV, květen 2007), tento programový dokument pro účely aplikace v rámci České republiky předpokládal přijetí příslušných prováděcích nařízení vlády České republiky. V souladu s tímto předpokladem a podle § 2c odst. 5 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, bylo mj. přijato nařízení vlády č. 79/2007 Sb. V tomto nařízení vlády byl pak závazným způsobem stanoven v § 13 odst. 12 směnný kurs pro přepočet dotace stanovené v EUR na CZK. Podle § 13 odst. 12 nařízení vlády č. 79/2007 Sb. tak platí, že „Fond poskytne dotaci v měně České republiky; sazba dotace podle odstavce 11 se přepočte podle směnného kursu, který je uveřejněn v prvním Úředním věstníku Evropské unie vydaném v kalendářním roce, za který se platba poskytuje, a který je uveden k datu, které je nejbližší začátku tohoto kalendářního roku.“ Určení směnného kursu dle nařízení vlády č. 79/2007 Sb., pak, jak to vyplývá z výše uvedeného, nemůže být v rozporu s obsahem PRV, neboť PRV žádné závazné určení směnného kursu EUR/CZK neobsahuje. Pevné stanovení výše dotace v EUR je pak nezbytným předpokladem pro řádné finanční řízení (plnění finančního plánu) programu rozvoje venkova, neboť celkový plánovaný příspěvek z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova, schválený rozhodnutím Komise ze dne 17.7.2007, je rovněž kalkulován pouze v měně EUR. Výše uvedené lze shrnout tak, že § 13 odst. 12 nařízení vlády č. 79/2007 Sb. není v rozporu s nařízením Rady (ES) č. 1698/2005 ani s obsahem PRV. Pokud se jedná obecně o princip určení směnného kursu použitého v § 13 odst. 12 nařízení vlády č. 79/2007 Sb., pak je nutné rovněž poukázat na nařízení Komise (ES) č. 1913/2006 ze dne 20. 12. 2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k agromonetární úpravě pro euro v zemědělství a mění některá nařízení, která při stanovení směnného kursu částek uvedených v příloze nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 vycházejí z obdobného principu stanovení směnného kursu aplikovaného v nařízení vlády č. 79/2007 Sb., tedy nikoliv pevně fixovaného směnného kursu k určitému datu. Ve vztahu k zemím, které nepatří do eurozóny, tak nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 nestanoví z hlediska

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

hodnoty vyjádřené v národní měně maximální limity plateb dle článku 39 citovaného nařízení pevnou částkou, nýbrž částkou pohyblivou, jejíž výše vyjádřená v národní měně závisí na směnném kursu stanoveném postupem podle nařízení Komise (ES) č. 1913/2006. K tvrzené dobré víře a legitimního očekávání kompenzace přijatých závazků zemědělci v měně CZK v částce vycházející ze směnného kursu 29,784 CZK/EUR je nutné konstatovat, že podmínkou nutnou pro vyplacení jakékoliv dotace podle nařízení vlády č. 79/2007 Sb., je předchozí zařazení do konkrétního agroenvironmentálního opatření, které je možné na základě předchozí žádosti žadatele. Pokud se tedy odvolatel rozhodl podat žádost o zařazení do agroenvironmentálního opatření podle nařízení vlády č. 79/2007 Sb., a rozhodl se plnit závazky ze zařazení do agroenvironmentálního opatření vyplývající, pak se měl seznámit s celým rozsahem podmínek poskytnutí dotace podle nařízení vlády č. 79/2007 Sb. včetně vyjádření výše dotace v měně EUR a způsobu stanovení směnného kursu, a to ještě dříve než podal žádost o zařazení do příslušného agroenvironmentálního opatření.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

4. V podané žalobě žalobce namítá, že dotace byla o 25 % snížena neoprávněně, protože přepasení neprováděl žadatel a třetí osoba, která na pozemcích pásala, tak činila protiprávně, bez jakéhokoli povolení, souhlasu či byť pouhého vědomí žadatele (což dosvědčila svým písemným prohlášením). Pokud by žalobce věděl, že k přepasení porostu dochází, rozhodně by tomu zabránil, protože pro trávu má své vlastní užití. Žalobce spravujeme 1 151 hektarů a nelze spravedlivě požadovat, aby každou minutu kontroloval všechny spravované hektary. Louky nemůže ohradit, protože nejsou jeho a nemá k tomu oprávnění. Pro zajištění funkčnosti případného ohrazení by musely být ohrady trvale pod elektrickým napětím, což by výrazně zhoršilo prostupnost zemědělské krajiny.
5. Žalobce dále namítá, že v důsledku manipulací s kursem jí byly neoprávněně sníženy kompenzační platby. Právo na náhradu dodatečných nákladů a ušlých příjmů souvisejících s přijetím kvalifikovaných dlouhodobých závazků hospodaření (kompenzační platby) totiž vyplývá z Nařízení Rady (ES) č. 1698/2005, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova, (dále jen „nařízení Rady“). Obsah tohoto práva je konkretizován Programem rozvoje venkova (PRV), který byl přijat vládou a schválen Evropskou komisí, čímž se stal přímo a v plném rozsahu závazným pro Českou republiku ve smyslu čl. 18 odst. 2 nařízení Rady. Nařízení Rady má přímý účinek na vztahy mezi žalobcem a Českou republikou a bezprostředně zakládá práva žalobce. Povinností žalovaného je, s ohledem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, nařízení Rady přímo aplikovat a předřadit je aplikaci jakékoli kolidující vnitrostátní normy. Pokud by Česká republika nekonkretizovala nařízení Rady, vyplýval by rozsah jejího nároku na kompenzační platby přímo z jeho ustanovení. Česká republika není oprávněna dopustit se zásahu do obsahu nařízení Rady, tj. nemůže jakkoli měnit rozsah nároku žalobce z něj vyplývajícího.
6. Dále žalobce uvádí, že vláda prostřednictvím Programu rozvoje venkova pevně stanovila, tj. paušalizovala, výši újm a dodatečných nákladů a ušlých příjmů v duchu nařízení Rady a tím i výši kompenzačních plateb k její náhradě. Tyto kompenzační platby byly stanoveny v českých korunách na 1 ha plochy půdy obhospodařované v daném režimu a

přepočteny orientačně na eura pevným kursem, kterým byl průměrný směnný kurs roku 2005 ve výši 29,784 Kč / 1 euro (dále také jen „počáteční kurs“).

7. Žalobce konstatuje, že kompenzační platby (stanovené nařízením vlády v eurech) jsou zemědělcům vypláceny v českých korunách podle směnného kursu, který je uveřejněn vždy v prvním Úředním věstníku Evropské unie vydaném v kalendářním roce, za který se platba poskytuje, a který je uveden k datu, které je nejbližší začátku tohoto kalendářního roku (dále také jen „přepočítací kurs“). Výpočet výše újmy byl proveden s využitím údajů o nákladovosti zemědělských výrobků v zemědělských podnicích České republiky za roky 2001 až 2004; od tohoto okamžiku nebyla výše újmy jakkoli aktualizována, resp. valorizována.
8. Na základě Nařízení Rady (ES) č. 2799/98, o agromonetární úpravě pro euro (dále jen „nařízení č. 2799/98“) je Česká republika povinna při výpočtu a výplatě kompenzačních plateb přihlídnout k hospodářskému účelu operace, zajistit, že rozhodnutí denominovat platby v oblasti společné zemědělské politiky nepovede k žádné neoprávněné výhodě pro Českou republiku jako osobu povinnou k těmto platbám, a přijmout taková opatření, že použit eur neposkytne žádnou soustavnou výhodu ve srovnání s použitím národní měny. Stanovení kompenzačních plateb v eurech vytváří nerovnováhu a přímo porušuje právo žalobce na náhradu dodatečných nákladů a ušlých příjmů v rozporu s nařízením Rady a nařízením č. 2799/98. Přestože výše újmy žalobce průběžně roste z důvodu růstu cen vstupů do zemědělství, náhrada této újmy neustále klesá v důsledku použití přepočítacích kursů; to samo o sobě odporuje podstatě náhrady újmy. Napadeným rozhodnutím tak žalobci vznikly nedoplatky na kompenzačních platbách.
9. Program rozvoje venkova vstoupil v platnost až po datu účinnosti Nařízení Komise (ES) č. 1913/2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k agromonetární úpravě pro euro v zemědělství a mění některá nařízení, (dále jen „nařízení Komise“). Následné přijetí nařízení vlády v kombinaci s čl. 7 nařízení Komise popřelo právní a ekonomické jistoty zemědělců.
10. Žalobce shrnuje, že stanovením výše újmy v nařízení vlády v eurech (přes její počáteční stanovení v českých korunách) a jejím zpětným přepočtem z eur na české koruny přepočítacími kursy (i v důsledku poklesu přepočítacích kursů ve srovnání s počátečním kursem) porušila Česká republika jeho právo na náhradu dodatečných nákladů a ušlých příjmů souvisejících s přijetím kvalifikovaných dlouhodobých závazků hospodaření, a to právo založené přímo použitelnými předpisy Evropské unie. Žalovaný tedy neměl při výpočtu výše kompenzačních plateb použít § 13 odst. 12 nařízení vlády, a to pro rozpor takového postupu s obsahem práva žalobce.
11. Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
12. Žalovaný ve vyjádření k obsahu žaloby argumentuje totožně jako v napadeném rozhodnutí.
13. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
16. Žaloba není důvodná.
17. Podle § 9 odst. 7 písm. c) nařízení vlády žadatel po celou dobu trvání pětiletého období na půdních blocích, popřípadě jejich dílech zařazených do titulu louky podle § 2 písm. b) bodu 1 může provádět přepasení travního porostu hospodářskými zvířaty vyjmenovanými v příloze č. 4 k tomuto nařízení, nejdříve však 15. srpna kalendářního roku.
18. Podle čl. 39 nařízení Rady poskytují členské státy Evropské unie podporu na opatření zaměřená na udržitelné využívání zemědělské půdy prostřednictvím agroenvironmentálních plateb na celém svém území podle svých zvláštních potřeb. Agroenvironmentální platby, které jsou poskytovány ročně a kryjí dodatečné náklady a ušlé příjmy v důsledku přijatého závazku, se poskytují zemědělcům, kteří dobrovolně přijmou agroenvironmentální závazky.
19. Podle § 2c odst. 1 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, Programem rozvoje venkova podle přímo použitelného předpisu Evropské unie se rozumí soubor opatření k provádění politiky podpory zemědělství v oblastech méně příznivých pro zemědělství, podpory rozvoje navazujících odvětví a podpory rozvoje venkova.
20. Podle § 2c odst. 5 zákona o zemědělství vláda upraví nařízením podmínky k provádění Programu rozvoje venkova podle odstavců 1 a 2, jestliže tuto úpravu vyžadují předpisy Evropské unie.
21. Podle § 13 odst. 11 nařízení vlády SZIF vypočte výši dotace při uplatňování jednotlivých agroenvironmentálních opatření jako součin výměry, na kterou je poskytována dotace v rámci příslušného agroenvironmentálního opatření, a sazby stanovené podle odstavců 1 až 10 pro příslušné agroenvironmentální opatření.
22. Podle § 13 odst. 12 nařízení vlády poskytne SZIF dotaci v měně České republiky; sazba dotace podle odstavce 11 se přepočte podle směnného kursu, který je uveřejněn v prvním Úředním věstníku Evropské unie vydaném v kalendářním roce, za který se platba poskytuje, a který je uveden k datu, které je nejbližší začátku tohoto kalendářního roku.
23. V prvním žalobním bodu žalobce poukazuje na to, že přepasení na půdním bloku v jeho užívání provedla třetí osoba, tedy nemělo dojít ke zkrácení dotace o 25 %.
24. Zdejší soud ve shodě s žalovaným zastává názor, že dotace podle nařízení vlády, lze poskytnout žadateli jen v případě důsledného splnění všech podmínek. Pokud podmínkou pro poskytnutí dotace podle § 9 odst. 7 písm. c) nařízení vlády je, že žadatel může provádět přepasení travního porostu hospodářskými zvířaty nejdříve 15. srpna kalendářního roku, pak před tímto datem travní porost nemůže přepásat žadatel (uživatel travního porostu), tím spíše žádná jiná osoba. Je logické, že za splnění podmínek pro poskytnutí dotace, nemůže odpovídat nikdo jiný než žadatel o dotaci, neboť on je beneficentem veřejných

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

prostředků a jako takový je v souladu se zásadou hospodárnosti smí čerpat jen při splnění veškerých podmínek nastavených právními předpisy. Nejeví se pak nijak nepřiměřeně tvrdé či nespravedlivé, jestliže právě příjemce veřejných prostředků má nést odpovědnost za splnění všech podmínek, na něž je poskytnutí veřejných prostředků navázáno. Pokud zmaření poskytnutí dotace způsobí třetí osoba, je na žalobci, zda využije prostředků, které mu dává k dispozici soukromé právo (náhrada škody). Jinými slovy, není rozumného důvodu, proč by soukromoprávní škodní událost měla být primárně sanována z veřejných prostředků.

25. První žalobní bod tak soud neshledal důvodným. Nadto má v rozporu se žalovaným za to, že žalobce ani neprokázal, že travní porosty, jež užívá, byly přepaseny třetí osobou. Písemným prohlášením, jehož se žalobce dovolává, totiž pan F. L. potvrzuje pouze to, že jeho ovce několikrát utekli na jiný pozemek. Tyto jiné pozemky však nejsou nijak specifikovány, zejména není určeno, že se jedná o pozemky v užívání žalobce. Navíc SZIF shledal na pozemku v užívání žalobce přepásání nejen ovцами, ale i kozami.
26. Jádrem druhého žalobního bodu je otázka, jakým způsobem má být určena výše plateb za dodatečné náklady a ušlé příjmy podle čl. 39 nařízení Rady.
27. Soud nepřisvědčil námitce spočívající v tvrzení, že nárok žalobce vyplývá pouze z nařízení Rady, resp. Programu rozvoje venkova, a Česká republika není oprávněna dopustit se zásahu do jeho obsahu a ani není oprávněna jakkoli měnit rozsah tohoto nároku. S žalobcem lze souhlasit pouze v tom, že nařízení Evropské unie jsou obecně za splnění všech podmínek přímo použitelnými právními předpisy, které vyvolávají právní účinky a mají aplikační přednost před vnitrostátními normami. Avšak vzhledem k tomu, že nařízení Rady, a to ani ve spojitosti s Programem pro rozvoj venkova, neobsahuje komplexní úpravu podpory rozvoje venkova, konkrétně chybí např. ustanovení o směnném kursu, není možné postupovat pouze podle jejich ustanovení; v takovém případě by totiž nebylo možné provést pro účely výplaty podpory přepočít z eur na české koruny. Navíc čl. 39 odst. 1 tohoto nařízení stanoví členským státům povinnost poskytovat podporu na celém jejich území podle jejich zvláštních potřeb; ze sousloví „podle svých zvláštních potřeb“ lze dovodit, že je na členských státech, aby si samostatně podle svých požadavků a priorit upřesnily poskytování podpory vnitrostátními předpisy. Správní orgány tedy správně vycházely z ustanovení nařízení Rady v kombinaci s ustanoveními nařízení vlády.
28. Námitka žalobce, že schválením Evropskou komisí se stal český Program rozvoje venkova přímo a v plném rozsahu závazným pro Českou republiku a že správní orgány pochybily, když při výpočtu podpory poskytnuté v rámci agroenvironmentálních opatření nepoužily pevný kurs uvedený v Programu rozvoje venkova z roku 2005 ve výši 29,784 Kč / 1 euro, není důvodná.
29. Programem rozvoje venkova se dle zákona o zemědělství rozumí soubor opatření k provádění politiky podpory zemědělství v oblastech méně příznivých pro zemědělství, podpory rozvoje navazujících odvětví a podpory rozvoje venkova. Program rozvoje venkova České republiky na období 2007 – 2013 byl schválen usnesením vlády č. 948 dne 16. 8. 2006. Usnesení vlády představuje jednu z forem rozhodnutí vlády jako kolektivního orgánu, avšak na rozdíl od další formy rozhodnutí vlády – nařízení vlády – není obecně závazným právním předpisem ve smyslu pramene práva. Z tohoto důvodu není Program rozvoje venkova způsobitý zakládat práva ani povinnosti fyzických nebo právnických

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

osob. S poukazem na obsah Programu rozvoje venkova se tak nelze úspěšně dovolávat použití kursu v něm uvedeného k výpočtu podpory vyplácené příjemcům dotace.

30. Ze znění Programu pro rozvoj venkova navíc nevyplývá, že by správní orgány měly při výpočtu použít směnný kurs 29,784 Kč / 1 euro, naopak ze samotného textu je zřejmé, že tento kurs byl v dokumentu použit jako vzorový příklad prvního směnného kursu a má sloužit jako vodítko pro určení způsobu výpočtu výše podpory. Soud neshledal žádný jiný rozumný důvod, proč by byl uváděn kurs z roku 2005 v dokumentu schváleném v roce 2006, a to na další období do roku 2013.
31. Jak již soud uvedl výše, práva a povinnosti příjemců dotací nezakládá Program rozvoje venkova, nýbrž je určuje zákon o zemědělství společně s nařízením Rady, které tvoří základ celého institutu, tzn. že stanoví obecná pravidla pro podporu poskytovanou Evropskou unií pro rozvoj venkova. Podmínky k provádění příslušných programů, včetně výpočtu výše poskytované dotace, pak v mezích zákona a v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie upravuje nařízení vlády č. 79/2007 Sb.
32. Konkrétní způsob výpočtu dotace při uplatňování agroenvironmentálních opatření je zakotven v § 13 odst. 11 tohoto nařízení; výše dotace se vypočte jako součin výměry, na kterou je poskytována dotace v rámci příslušného agroenvironmentálního opatření, a sazby stanovené podle odstavců 1 až 10 pro příslušné agroenvironmentální opatření. Podle odst. 12 téhož ustanovení se dotace poskytují v měně České republiky, oproti tomu sazby dotací uvedené v § 13 odst. 1 až 10 nařízení vlády jsou stanoveny v eurech. K přepočtu sazby dotace z eur na české koruny tak slouží směnný kurs, který je uveřejněn v prvním Úředním věstníku Evropské unie vydaném v kalendářním roce, za který se platba poskytuje, a který je uveden k datu, které je nejbližší začátku tohoto kalendářního roku. Vyplácená částka tak závisí na směnném kursu, jenž je stanoven obdobným způsobem jako v čl. 7 nařízení Komise.
33. Použití pohyblivého směnného kursu dle nařízení vlády není v rozporu s nařízením č. 2799/98, na které poukázal žalobce v žalobě, neboť toto nařízení v bodu č. 3 preambule výslovně počítá s tím, že se směnný kurs eura vůči národní měně může v průběhu období měnit a že by měl být použit směnný kurs platný v den, kdy nastala rozhodná skutečnost.
34. Soud tedy konstatuje, že pevný směnný kurs uvedený v Programu rozvoje venkova nelze v dané věci použít, neboť se jedná pouze o kurs sloužící jako vzor pro výpočet podpory; správný kurs přepočtu z eur na české koruny je dán nařízením vlády, jež koresponduje s nařízením Komise.
35. Ohledně námitky týkající se stanovení kompenzačních plateb v eurech a z toho vyplývajícího porušení práva žalobce soud konstatuje, že podle čl. 39 odst. 4 nařízení Rady se agroenvironmentální platby poskytují zemědělcům za účelem krytí dodatečných nákladů a ušlých příjmů v důsledku přijatého závazku. Výše vyplacených plateb však není neomezená. Podpora může dosáhnout jen určité výše, je limitována maximální částkou stanovenou v příloze k tomuto nařízení. Nelze proto vyloučit, že poskytnutá podpora nepokryje faktické náklady některého z příjemců plateb. Tomuto závěru svědčí i skutečnost, že nařízení Rady ani nařízení č. 2799/98 výslovně neupravují směnný kurs z eura na české koruny a závazně nestanoví, že poskytovanými platbami musí být vždy a za všech okolností pokryty faktické náklady příjemce plateb. Nelze proto souhlasit s žalobcem, že uvedené předpisy jsou v rozporu s nařízením vlády.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

36. Pokud by bylo cílem evropské normy poskytnout příjemcům plateb úplné kompenzace vzniklých nákladů a ušlého zisku, čl. 39 odst. 4 nařízení Rady by neobsahoval ustanovení o maximální výši podpory a současně by bylo příjemcům dotace uloženo veškeré náklady řádně prokázat. Soud tedy konstatuje, že poskytnutá podpora nemusí zemědělci pokrýt všechny vynaložené náklady a ušlé příjmy. Námitka žalobce o vzniku nedoplatků na kompenzačních platbách z důvodu růstu cen vstupů do zemědělství a poklesu vyplacených náhrad újmy tak neobstojí.
37. Z výše uvedeného plyne, že žalobce nemá žádné právo na to, aby mu byly dodatečně vzniklé náklady či ušlý zisk hrazeny v plné výši. Námitka, že žalobci napadeným rozhodnutím vznikly nedoplatky na kompenzačních platbách, je tedy neopodstatněná.
38. K námitce týkající se právní a ekonomické jistoty zemědělců soud uvádí, že v rámci každého dotačního programu existuje určité riziko, které na sebe bere subjekt tím, že do některého z dotačních programů vstoupí, čímž rovněž akceptuje stanovené programové podmínky. V nyní projednávaném případě jsou rizikové faktory představovány především vývojem směnného kursu eura a české koruny; sazby dotace jsou stanoveny v eurech, zato platba má být vyplacena v českých korunách. Postup výpočtu dotace byl nařízením vlády stanoven předem, a to jednoznačným způsobem podle § 13 odst. 12. Žalobce, který takové riziko dobrovolně převzal, se proto nemůže dovolávat porušení své právní a ekonomické jistoty.
39. Soud s ohledem na vše shora uvedené uzavírá, že § 13 odst. 12 nařízení vlády, resp. nařízení vlády jako celek, není v rozporu s nařízením Rady ani s nařízením Komise. Samotné nařízení Rady nestanoví žádný směnný kurs a způsob výpočtu určený nařízením vlády je obdobný tomu, který je uveden v nařízení Komise. Z nařízení Rady a nařízení Komise nevyplývá, že by úmyslem zákonodárců na úrovni Evropské unie bylo stanovit v roce 2005 stálý a nezměnitelný směnný kurs na celé období 2007-2013. Přepočítací kurs uvedený v Programu rozvoje venkova slouží, jak již bylo soudem konstatováno výše, toliko jako vzorový příklad pro výpočet podpory.
40. Zdejší soud v této souvislosti závěrem odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2015, čj. 1 Afs 45/2015-56, v němž bylo konstatováno, že česká právní úprava neodporuje evropské právní úpravě a je v souladu s čl. 39 nařízení Rady. Evropská úprava totiž ponechala na členských státech, jakým způsobem dodatečné náklady a ušlé příjmy stanoví; Česká republika přitom vyšla z odborných odhadů průměrných hodnot nákladů vzniklých v důsledku přijetí závazku.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.